

langte noget yderligere Gehyr for denne Pante-attest. Naar man ved at indføre Stempeloven i sin Tid i Motiverne til denne Lov har udtalt, at man ikke havde til Hensigt derigjennem at vanskeliggjøre Overgangen fra den ene Forsiffringsforening til den anden, forekommer det mig, at, efterat Erfaringen har viist, at der gjennem denne Stempelafgift lægges en stor og uhindring i Veien for den frie Bevægelse, kunde den høitærede Minister, uden at komme i Strid med Hensigten med Loven om Stempelafgift, meget godt gaae ind paa et saadant Forslag, og derfor det skee, da vare alle Ulemperne fjernede ved begge de to Fremgangsmaader, som hidtil have maattet følges. Det er en Hensigt, jeg her gjør til de ærede Forslagsstillere. Jeg taler af en temmelig lang Erfaring, og jeg veed, hvilke overordentlige Bryderier, der foraarsages ved den ene Maade, og hvilken Dyrhed, der kan fremkomme ved den anden. Jeg har Exempel paa, at der for en ubetydelig Eiendom har maattet betaales endog flere Rigsdaler blot for de Declarationer, der skulle tilveiebringes, for at man kan melde sig ud af Landets almindelige Brandkasse, et Beløb, der kan overstige den Afgift, som ydes til Brandkassen i en ikke kort Aarætte, og dette er virkelig det Samme som et Forbud mod at udtræde af en saaden Forening. Det er blot disse Hensigtlinger, jeg skalde tillade mig at gjøre.

Justitsministeren: Jeg seer i den Omstændighed, at ærede Medlemmer, som ved forrige Behandling anmeldte eller idetmindste ankynde at ville stille Forslag til Ændringer, have undladt dette, et sikkert Beviis paa, at Thinget vil fremme denne Sag saa hurtigt som muligt, og jeg troer virkelig ogsaa, at dette er det Ønske, som er meest levende. Jeg kan følgelig ikke undlade her at begynde med at udtale en Anerkjendelse af, at ærede Medlemmer, som dengang saa stærkt gjorde deres fra min forskjellige Mening gjældende, af dette Hensyn til Lovens Fremme have undladt at stille Ændringsforslag. — Jeg skal dernæst gaae over til at omtale de Ændringsforslag, som ere stillede, og jeg skal da med Hensyn til det første, som tilsigter, at det andet Punktum af § 3, der

indeholder en almindelig Bestemmelse om, hvem der skal indtræde i Brandmajorens Sted i Bygningscommissionen, skal gaae ud, tillade mig at udtale, at det forekommer mig, at der ikke ved Vedtagelsen af dette Ændringsforslag vilde opnaaes Nogetsomhelst. Jeg troer ikke, at den ærede Forslagsstiller selv vil benægte, at for at faae Bygningscommissionen slaaet ihjel, udfordres der en Lov, idetmindste vil han ikke have overseet, at der i Loven af 17de Marts 1856 er tillagt Bygningscommissionen Jurisdiction; den er paa en Maade et Slags Domstol i visse Sager. Men det gaaer efter min Mening ikke an saaledes at gjøre Forandring i Domstolens Sammensætning, og som en Følge deraf finder jeg, at en Lovbestemmelse i saa Henseende er nødvendig, uanset den almindelige Bemyndigelse for Hans Majestæt Kongen til at henlægge under Communalbestyrelsen forskjellige Brancher. Jeg kan godt forstaae, at denne Sag ligger den ærede Forslagsstiller meget paa Hjerte, og jeg kan glæde ham med en Udtalelse om, at den virkelig er bleven sat igang, inden man har seet hans Forslag, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt, eller om der er tilstrækkelig Grund til at tage Spørgsmaalet om Bygningscommissionen under Overveielse i den nærmeste Fremtid. Altsaa for at give Regjeringen en Spore, vil Forslaget ikke være nødvendigt, og den ærede Forslagsstiller kan paa den anden Side heller ikke benægte, at der i Realiteten Intet vil naaes derved, medens det dog er det Correcteste, at man, naar man vil gjøre Forandring ved en Institution, som kan siges at være en Domstol — hvilket man jo kan sige om Bygningscommissionen, hvilken der ved § 91, troer jeg, i Loven af 17de Marts 1856 er tillagt Jurisdiction — da lader dette skee ved en Lovbestemmelse. Jeg skal derfor udtale det Haab, at den ærede Forslagsstiller ikke vil fastholde sit Ændringsforslag efter de Udtalelser, som jeg her har fremsat, saameget mere, som jeg tør haabe, at han vil føle sig beroliget med Hensyn til det, han nærmest vilde naae, nemlig at faae Sagen sat i Bevægelse, hvilket ogsaa vilde være skeet, hvis han ikke havde stillet sit Forslag. — Hvad angaaer Forslaget under Nr. 2 til § 4, som gaaer ud paa